runt multi quidem dedignabantur. Erant autem inter eos, ut assolet, etiam qui timerent. Quosdam vero non inconsulta movebat ratio, cum mortis cupido non debere confligere et cum his in discrimen venire, quos neque vincere magnum sit, et vinci cum dehonestamento periculosum, non fortitudinis, sed insipientiae videri. Cum autem diu nemo procederet, multaque ille nostrorum timiditati illuderet,	multi quidem dedignabantur. Erant autem inter eos, ut assolet, etiam qui timerent. Quosdam vero non inconsulta movebat ratio, cum mortis cupido non debere confligere . . . et cum his in discrimen venire, quos neque vincere magnum sit, et vinci cum dehonestamento periculosum, non fortitudinis, sed ferocitatis videri. Cum autem diu nemo procederet, multaque Iudaeus eorum timiditati illuderet,	
nobilis comes Albertus de Tyrol, ad omnem virtutis commendationem idoneus, inermis et palefrido sedens, solo clipeo accepto et hasta, praefato Liguri obviam venit		Hubaldus igitur, Bonefatii pater, . . . clipeo accepto [1], praedicto mox obviam Bagoario tendit . . .
eumque tripudiantem et vana iactantem deiecit, cadentemque dedignatur occidere, contentus ad laudem, quia visus est potuisse.	eum tripudiantem et vana iactantem . . transfixit	
Ita nostros ultus comes Albertus, nil glorians, ad suos revertitur, vir minimae iactantiae et qui semper manu quam lingua promptior inveniri volebat.		. . . sicque suorum iniuriae ultor, de triumpho ad suos redit hilarior.

1) Auch die 'hasta' Rahewins kommt in der Erzählung Liudprands vor; sie wird indessen schon bei dem 'exprobrare' erwähnt: 'Ad augmentum etiam dedecoris eos inter prosiliit hastamque uni de manu excussit'.